

МИРНА КАО БУБИЦА

Прича о мати Марији и деци

ЦИМ ФОРЕСТ

У капели у Улици Лурмел, једна монахиња је стајала испред иконостаса. „Драги Боже“, молила се „дај ми снаге. Париз се претворио у затвор.“

Сузе су се сливале низ њено округло лице и падале на њену похабану одећу. Мати Марија се окренула пламену који је плесао под ликом детета Исуса који је био у заштитничом наручју своје Мајке. Поново је молила: „Мајко Божија и Господе Исусе, хапсе Твој народ и негде их одводе. Не знамо где. Помози нам да им помогнемо.“

Била је то молитва коју је мати Марија безброј пута изговорила од оног црног дана пре две године кад је Париз пао под немачку окупацију. Рат је њен прелепи град претворио у опасно место, нарочито за Јевреје. Немачки

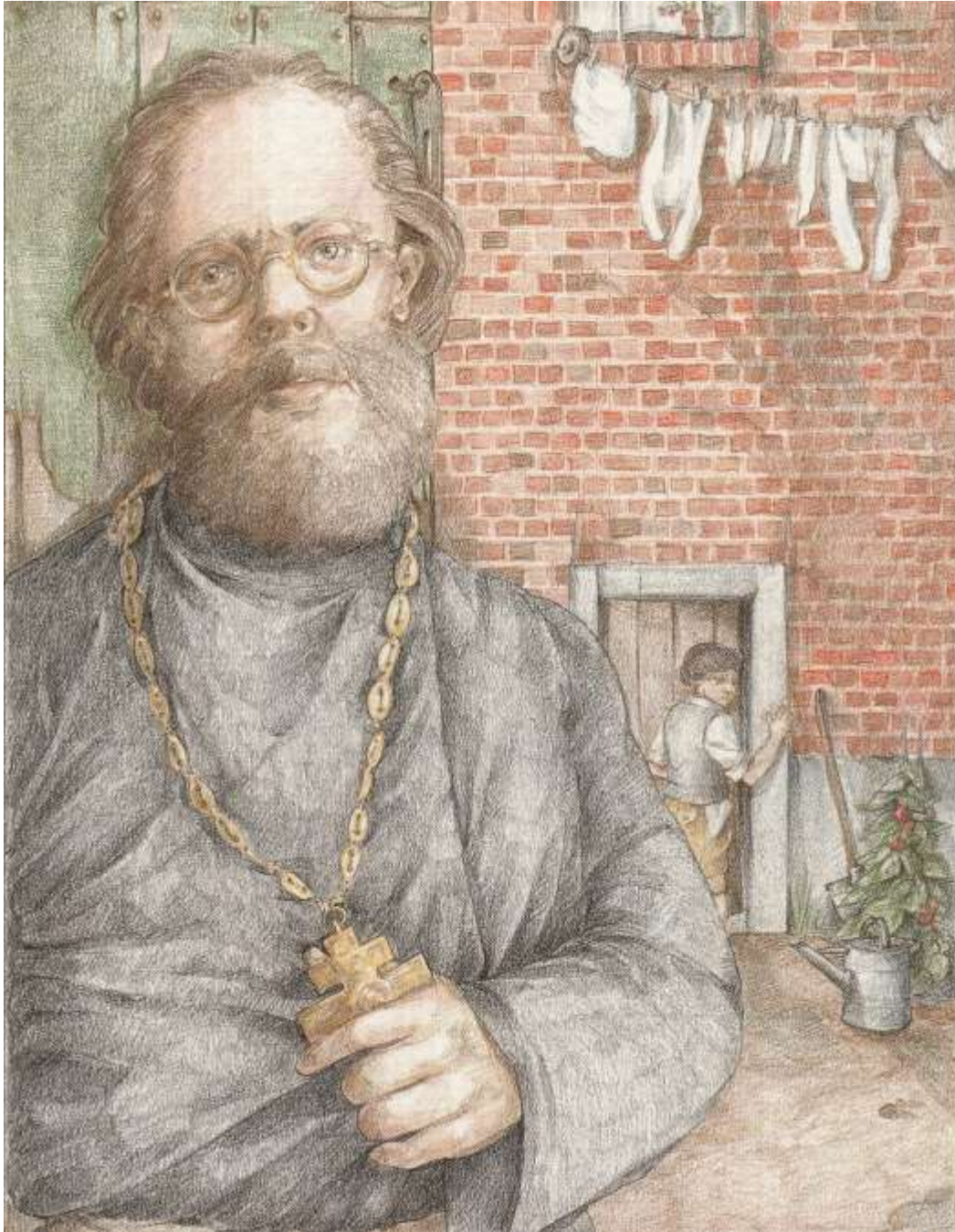
војници су сад патролирали улицама испред њеног прага.

Зачуло се тихо куцање на вратима капеле – знак од њеног пријатеља, оца Димитрија, кад је требало да је прекине у молитви.

„Мати Марија“, рече млади свештеник „опростите, али молим Вас дођите.“

Мати Марија је осушила очи прелазећи тихо преко дворишта.

Џереми, једно од комшијске деце, стајао је у довратку кухињских врата. Разрогачених очију. „Мати Марија, одвели су тату и маму и Естер! Тата ме је

избацио кроз прозор пре него што су развалили врата. Сакрио сам се у улицици.“

Мати Марија је узела у наручје његово мало тело које се тресло од плача. Био је превише мали за такав бол. Сетила се како је давно тако исто држала свог малог сина, Јурија. Сад је Јуриј порастао а она је оставила брак да би била монахиња. Заједно су бринули о бескућницима и сиромашнима у Паризу – и сад Јеврејима.

Тешила је Церемија: „Наћи ћемо твоју породицу. Некако ћемо их наћи. Обећавам.“

Цереми је уморно затворио очи. Отац Димитриј га је однео у кревет на спрату.

Поново куцање на вратима...па опет. Суседи су испунили кухињу. Сви су

имали сличну причу – ноћна хапшења која се још нису завршила, Јевреје одводе, хиљаде њих. Али где?

Мати Маријин син, Јуриј се прогурао у препуну просторију. Био је без даха од трчања.

„Мама“ узвикнуо је „они пуне Велодром д Ивер хиљадама Јевреја. Стално долазе нови и нови аутобуси на стадион... пуни људи. Свуда су полиција и војници.“

Мати Марија је узела Јурија под руку и заједно су похитали кроз гужву на улицама до уласка у стадион.

Два француска полицајца су им препречила пут. „Нико не може да уђе!“ један од њих објасни.

„Срам вас било што учествујете у овоме“ грдила је мати Марија. „Какво су зло учинили ови људи? Али нећете им ваљда ускратити и духовну утеху! Пустите ме унутра да их барем утешим.“

Полицајци су се посрамљено погледали и – склонили се. „Добро, али само Ви. Дечак не може“, рече онај виши. „И водите рачуна да не изнервирате Немце. Они су главни у овој шаради.“

Откључали су врата. „Чекај ме“, рече мати Марија Јурију. „Да видим шта се може

учинити.“

Мати Марија је једва задржала сузе. Вел д Ив, обично стадион за бицикличке трке, постао је концентрациони логор. Спазила је Церемијину породицу недалеко од улаза. Мала Естер је потрчала ка њој са питањем: „Мати Марија, зашто нам ово раде? Шта смо погрешили? Кад ћемо ићи кући?“

„Не знам, душо. Ово није праведно. Учинићу све што могу да помогнем.“

Седнувши између родитеља мале Естер, мати Марија је са ужасом посматрала све већу и већу гомилу људи. Многа су деца плакала. Естерина мајка је опрезно шапнула: „Видели сте Џеремија?“

„Да. Успео је да дође до нас. Сад спава у соби о. Димитрија“, прошапутала је

мати. „Ми ћемо се побринути за њега. Али, како вама да помогнем?“

„Бојим се да је за нас готово“ рече Естерин отац. „Али...наша драга Естер? Има ли икако начина да је избавите одавде?“

Мати Марија је за тренутак заћутала. „Покушаћу да нађем начин“ одговорила је. „Нека нам Бог помогне!“

Сатима је мати обилазила затворенике на стадиону, тешећи их и делећи комаде хлеба из својих џепова. Опет и опет су је родитељи молили да спасе њихову децу. Опет и опет се мати Марија молила да нађе начин.

Међу затвореницима, мати Марија је приметила смећаре који су

ужурбано радили, пунили канте отпацама и одвлачили их. Препознала је свог старог пријатеља Пјера међу њима који је скупљао смеће у улици Лурмел.

Одједном – нешто јој је пало на памет. Пожурила је до Пјера.

„Мати Марија!“ поздрави је он осмехом. Али убрзо се смрачи: „У овој њиховој прљавој работи, мати, ми треба да држимо уредно!“ рече Пјер мрштећи се.

„Има нешто што можете учинити да помогнете!“ прошапута она озбиљног лика. „Сваки пут кад напуните канту – убаците унутра по једно дете! Децу довозите до наше куће. Стража је превише заузета – неће ни приметити ђубре.“

„Опасан план“, промрмља Пјер, али климнувши главом сазва неколико колега. Тихо су се договарали. Онда, ударивши метлом о земљу, Пјер објави: „Покушаћемо! Ја ћу први. Ако се ја вратим, онда покушајте и ви. Да видимо колико можемо спасити.“

„Естер“, упозорила је мајка „мораш бити мирна као бубица. Као кад се играмо жмурке. Мало ћемо те покрити, немој се плашити – то је све део игре. Пјер је пријатељ мати Марије.“

Пјер је лагано подигао девојчицу као да је смотуљак старе одеће и спустио је у канту за смеће. Нико од стражара није приметио.

Поверивши овај посао Пјеру и његовим колегама, мати је са Јуром пожурила кући. Требало је све припремити за долазак канти.

Један сат касније лагано куцање на кухињским вратима значило је долазак прве „испоруке.“ Подижући поклопац канте, мати Марија рече: „Естер, безбедно је. Можеш да изађеш.“

Џереми је радосно загрлио своју исфлекану сестру и узвикнуо: „Мислио сам да те више никад нећу видети!“ И почео да плаче.

Мати Марија је размишљала великом брзином. Њен следећи задатак био је да прошверцује децу безбедно до југа Француске, где још није било нацистичке окупације. „Боже, помози“, промрмљала је.

Три ноћи касније, у порти између капеле и кухиње врвело је од спасене деце. Мати Марија, отац Димитрије и Јуриј су били „опкољени“. „Није срамота скривати се или бити без свог дома“, говорила је мати Марија. „Сећате се приче о Јосифу, дечаку у огртачу са пуно боја? Он је исто био послат далеко од своје породице.“

„Али, мати Марија“, питао је Цереми „како можемо напустити Париз без наших родитеља?“

Мати је спустила руку на Џеремијину главу. „Више од свега, твоји мама и тата би желели да будете безбедни. Ви више нисте безбедни у Паризу. Али, шаљем вас код пријатеља који ће вас волети и штитити.“

Уз ове речи, Јуриј је тихо одвео децу до камиона који им је уступио пекар из суседства. Чекао је у пролазу одмах иза капеле. Са драгоценим товаром спасене деце, стари камион се упутио низ улицу Лурмел и полако прошао немачку контролу. Ниједан војник га није испратио ни погледом.

Мати Марија је стајала испред иконе и шапутала. „Хвала ти, Господе Исусе. Хвала ти, Мајко Божија. Хвала вам што сте нам показали како да помогнемо. Хвала вам што сте дали храбрости тим људима. Заштитите децу на њиховом путу и дајте утеху родитељима.“

Поново се прекрстила. Светлост свеће јој је обасјала лице.

